

— Знаеш ли какво? Чухъ отъ другаритѣ ти, че се казвашъ Бойко. Азъ пъкъ се казвамъ Елена. На, вижъ, и сега е това име тъй обикновено, както е било нѣкога. Нали? Така ли е?

— Да, каза Бойко. Има много Елени и сега.

— Елена. Да, Бойко. Знаеш ли, какво ще кажа? Хайде да отидемъ у васъ. Твоето пардесю е дълго. Азъ добре ще се прикрия въ него. Пъкъ и кой ще ни види?

Бойко отговори съ блажена покорность:

— Да идемъ! Ако искашъ, можешъ и да приспишъ у насъ. Имаме една стая до моята. Влиза се презъ моята.

— Разбира се, искамъ. Азъ съмъ вече твоята невѣста.

— Не. Не, не, не, не... тове не може. Азъ съмъ годеень... Нали ти казахъ, азъ, азъ... не годеень, ами азъ съмъ влюбенъ, азъ съмъ далъ клетва, азъ я обичамъ тъй дълбоко, тъй безкрайно...

— Но, Бойко, нали преди малко се вѣнчахме съ тѣбе? Не се заключме, но ти ме пригърна тъй нѣжно. Какво сж клетвитѣ? тѣ сж нищо.

* * *

Разбира се, това приключение на Бойко си имаше своето медицинско обяснение. Всички знаемъ, че когато се кжпи човѣкъ, може да настине. А когато настине, може да го втресе. А като го втресе, може да бълнува. А въ бълнуванията се случватъ странни работи. Така ще да е и съ Бойко. За доказателство ще приведемъ и това, което стана на съмване. И ще се види, колко проста е работата.

Септемврийското слънце нахлу въ стаята на Бойко, на сжщия Бойко Джамгъзовъ. Залѣ цѣлото му легло. А Бойко само току дърпаше покривката къмъ главата си, искаше му се да не вижда нищо. Но той не можеше дълго да се удържи подъ покривката — и често подаваше и скриваше главата си. Искаше му се — и нищо да не вижда, и дирѣше нѣщо. Дирѣше съня си, навѣрно. Ето, и това си има своето медицинско обяснение, всички сме опитвали и изпитвали това състояние следъ сънуване.

Но, струва ми се, нѣма вече нужда отъ нови доказателства. Чувствува се, какъ нѣкои отъ по учениѣ почватъ дори и да се смѣятъ, че се даватъ такива обяснения. Моля ги, да не се смѣятъ, обясненията се даватъ не за тѣхъ, а за проститѣ.

Въ всѣки случай, на Бойко се видѣ много чудно, че е самъ. Устнитѣ му постоянно шепнеха: „Елена! Елена! Елена!“

По едно време тихо скръцнаха вратата. Влиза майка му. Тя мисли, че той още спи. Стжпва на прѣсти и съ нѣщо угрижено лице.

Виждате: ясна е работата. Нѣма нужда отъ никакви обяснения. Но пакъ ще има хора, които нѣма да я повѣрватъ

А за Бойко — за него тя бѣ съвсемъ нѣщо необикновено.

— Ти ли си, мамо? Обади се Бойко.